

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 39.

Anden Session.

20de Møde.

Torsdagen den 6te November.

(Fortsat).

Thalbitzer: Jeg har forstaaet det ærede Udvalgs Forslag saaledes, at det skulde være et Moment for Afsløsningsmændene, nemlig at der ikke først skulde afholdes en Auction, og Bederlaget da fastsattes efter hvad der maatte komme ud derved, hvilket dog vel ikke kan være Meningen, men at Afsløsningsmændene derimod skulde tage Hensyn til, hvad der under lignende Omstændigheder blev givet enten i denne eller andre lignende Egne i Forpagtningsafgift for Jagtretten, og saa finder jeg det meget heldigt for Taxationsmændene, som ellers vilde have meget ondt ved at komme ud af deres Forretning, at de ved Afsløsningen af Jagtretten kunne tage Hensyn til, hvad der i Almindelighed svares i Forpagtning af en saadan Jagtret. Hvis det er Udvalgets Mening, som jeg har antaget, da skal jeg stemme for Udvalgets Forslag; men i modsat Fald, hvis der skulde afholdes Auction for hver Afsløsning, hvilket jeg næsten ikke kan troe, saa vilde disse Defraudationer meget let kunne finde Sted, som en æret Landstingsmand (Dahl) har paavist, og jeg maa derfor i dette Tilfælde holde paa Udkastet.

Udsøveren: Det har aldrig været Majoritetens Mening, at der skulde finde en Auction Sted, saaledes som det efter Utringer af et æret Medlem af Thinget, der har erklæret sig i denne Retning, synes at han har forstaaet det.

Scholin: Idet jeg skulde henholde mig til hvad de ærede andre Medlemmer af Udvalget have anført angaaende det her omvækkede Punkt, vil jeg blot, med Hensyn til at flere ærede Talere have gjort den Concluston, at da de ikke ønskede, at give Instruxer for Taxa-

tionsmændene, holdt de sig til Udkastets § 13, tillade mig den Bemærkning, at det forekommer mig ikke, at Paragraphen er fri for at give meer eller mindre Instrux, idet den ender med de Ord: „under Hensyn til de Forhold, som have fundet Sted indtil den Tid, da Afsløsningen sfeer.“ Det forekommer mig nemlig, at naar man slet ingen Instrux vilde give, var det fuldkommen tilstræffeligt, naar Paragraphen sagde: „Bederlaget for Jagtretten skal fastsattes til en saadan aarlig Pengeafgift, som afgiver fuldstændig Erstatning for det Tab i Indtægt, Rettighedens Afstaaelse kan antages at medføre“ — og saa Punktum. De Ord, som herefter ere tilføiede, synes mig nemlig at kunne lede paa en større Afvei, end det, som af Udvalget er foreslaaet.

Indenrigsministeren: Jeg troer rigtignok ikke, at Udvalgets Forslag kan opfattes paa den Maade, som den ærede anden Landstingsmand for anden Valgkreds (Thalbitzer) har meent. Jeg troer ikke, at man, naar Udvalgets Forslag bliver til Lov, som det staaer, da kan forstaae det som en Opfordring for Taxationsmændene til at tage Hensyn til Forpagtningsafgiften af en Andens Jagt, men det maa vistnok forstaaes om den specielle Afgift, som den omhandlede Jagt kunde udbringes til ved at bortforpagtes. Udvalgets Forslag gaaer nemlig ud paa, at der skal sættes: „i hvilken Henseende den Indtægt passende kan lægges til Grund, som den Jagtberettigede maatte antages at have kunnet opnaae ved at bortforpagte Jagten.“ Det er altsaa den Enkeltes Jagtret, der er Spørgsmaal om. At der skulde tages Hensyn til den almindelige Priis for Forpagtningen af Jagtret under lignende Forhold, det ligger ganske i Sagens Natur, og det vil derfor ikke være i og for sig det, som man kan have imod Ud-